

“ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ានោះគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏កែប្រែលើឯងឡើងវិញ”
ទំនុកជំរើងនៃចូរ៉ា (The Psalms of Torah)

នៅក្នុងអក្សរសាស្ត្រប្រាជ្ញា មានផ្នត់គំនិត២មានជំហរផ្ទុយគ្នា: ផ្លូវនៃមនុស្សអាក្រក់និងផ្លូវនៃមនុស្សសុចរិត។ **សេចក្តីជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿ**នៃបុគ្គលម្នាក់ៗបានរីកចម្រើនក្នុងទិសដៅនៃគំនិតខាងប្រាជ្ញាក្នុង សម័យក្រោយនិរទេស គឺថាផ្លូវនៃមនុស្សសុចរិតបានក្លាយជាមានភាពស្រដៀងទៅនឹងផ្លូវនៃ **ចូរ៉ា**។ នេះជាការអភិវឌ្ឍន៍នៃទេវសាស្ត្រដោយធម្មជាតិ ពេលដែលមានខ្លឹមសារសំខាន់ខាងវិញ្ញាណនៃ**ចូរ៉ា**។

ខណៈដែលមានលក្ខណៈសាមញ្ញពេកក្នុងការនិយាយថា**ចូរ៉ា** ឬក្រឹត្យវិន័យនៃសញ្ញាចាស់អាចឲ្យគេ បំបែកជា ២ផ្នែកផ្នែកខាងពិធីសាសនានិងផ្នែកសីលធម៌។ តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ នោះជារបៀបដ៏ជំនួយមួយក្នុងការមើលទៅ**ចូរ៉ា**។ យើងគួរបន្តសង្កេតថា ពួកហោរ៉ានិងទំនុកជំរើងបានស្វែងរកការចម្រាញ់យកខ្លឹមសារសំខាន់នៃ**ចូរ៉ា** ហើយពួកគេបានដាក់ចេញនូវទ្រឹស្តីដែលបានរកឃើញ គឺថា មិនមែនក្នុងយញ្ញបូជា ឬពិធីបុណ្យសាសនាទេ តែក្នុងការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ ឬក្នុង ទំនាក់ទំនងដ៏ត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះ និងមនុស្សឯទៀតៗ (មីការ6:8, ទំនុក40:6; 50:23; 51:16-17; 141:2)។ កាន់តែច្រើនឡើងៗដែលខ្លឹមសារសំខាន់ៗ នោះបានត្រូវគេកត់សំគាល់ថាជា**ចូរ៉ា** គឺដូចជាពួកហោរ៉ាបានស្វែងរកធ្វើ។ ដូច្នេះមកដល់ពេលដែលគម្ពីរទំនុកជំរើងបានមកដល់ដំណាក់កាលបញ្ចប់ការតាក់តែង នោះការសញ្ជឹងគិតលើ**ចូរ៉ា**គឺមានសារសំខាន់ចំពោះជីវិតដែល មានសេចក្តីជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះ។ ផ្លូវដ៏ខ្ពស់ខាងទេវសាស្ត្រដែលពួក ហោរ៉ាបានប៉ុនប៉ងគូសវាសសម្រាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានក្លាយជាផ្លូវ ដែលបុគ្គលម្នាក់ៗបានដើរជាមួយនឹង ព្រះជាម្ចាស់។ **ចូរ៉ា**ជារូបកាយនៃក្រឹត្យវិន័យដែលបានបើកសម្តែងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះសម្រាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានក្លាយជាកម្មវិធីនៃបញ្ញតិរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អ្វីដែលសញ្ញាចាស់ជាពិសេសអក្សរសាស្ត្រប្រាជ្ញាហៅថា **សេចក្តីសុចរិត** គឺទាល់តែសម្រេចទៅតាមផ្លូវនៃសេចក្តីសញ្ជឹងគិតទៅលើនិងប្រតិបត្តិតាម**ចូរ៉ា**។ ហេតុនេះទំនុកជំរើងចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីប្រកាសពីអ្នកមានពរជាអ្នកដែលតែងតែសញ្ជឹងគិតពី**ចូរ៉ា**ជានិច្ច:

- ១ មានពរហើយ អ្នកណាដែលមិនដើរតាមដំបូន្មាន
របស់មនុស្សអាក្រក់
- ក៏មិនឈរនៅក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សមានបាប
- ឬអង្គុយនៅជាមួយនឹងពួកមនុស្សដែលមើលងាយ
- ២ អ្នកនោះត្រេកអរតែនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាវិញ
- ក៏រំពឹងគិតក្នុងក្រឹត្យវិន័យទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដែរ

(ទំនុក.1:1-2)

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះមេឃូរ៉ា នោះគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏ក៏ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ

ដូចដែលយើងបានដឹងពីបទគម្ពីរផ្សេងៗចមកហើយថា ទំនុកដំកើងជំពូកទី1មានលក្ខណៈយ៉ាងខ្លាំងដូចជាសេចក្តី ផ្តើមនៃកណ្តកម្មទំនុកដំកើងទាំងមូល ផ្តល់នូវចំណាប់អារម្មណ៍នៃច្បាប់ដល់កណ្តកម្មទំនុកដំកើងទាំងមូល ហើយដាក់ស្លាកសញ្ញាពីប្រភេទនៃសេចក្តីជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿ ដែលកណ្ត ទំនុកដំកើងទាំងមូលបណ្តុះបណ្តាលក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ទំនុកដំកើងជំពូកទី2 ដែលជាគូកនកំណាព្យជាមួយនឹងទំនុក ដំកើងជំពូកទី1 បង្កើតជាសណ្ឋានគ្រោងឆ្លឹងយុគសម័យនៃអវសានវិទ្យាជាលទ្ធផលពីជីវិតដែលយកច្បាប់ជាសំខាន់៖ ដោយការសញ្ជឹងគិតបែបនេះ ព្រះមេស៊ីនៃអ៊ីស្រាអែលនឹងបានសង់ឡើងយ៉ាងរឹងមាំនៅកម្រិតថ្នាក់ពិភពលោក ហើយតាមរយៈទ្រង់ នោះភាពសោយរាជ្យជាព្រះប្រកបដោយព្រះចេស្ដានឹងក្លាយជាការពិត។

សេចក្តីពណ៌នាពីទំនុកដំកើងច្បាប់និងនិយមន័យនៃច្បាប់

សេចក្តីពណ៌នាពីទំនុកដំកើងច្បាប់

ទំនុកដំកើងច្បាប់ បានជាហៅឈ្មោះបែបនេះ ដោយសារផ្តោតទៅលើលក្ខណៈច្រើនផ្នែកនៃការសម្តែង ចេញខាងទេវសាស្ត្ររបស់ទំនុកដំកើងប្រភេទនេះ។ មានតែទំនុកដំកើងចំនួន៣គត់គឺ ទំនុកដំកើងជំពូកទី1,19 និង119 ដែលអាចទទួលបានការហៅថា ជាទំនុកដំកើងច្បាប់ក្នុងលក្ខណៈត្រឹមត្រូវតាមពាក្យ ដោយសារទំនុក ដំកើងទាំងបីនេះផ្តោតទៅលើច្បាប់។ ទំនុកដំកើងច្បាប់មិនមានចំនែកនៃប្រភេទអក្សរសាស្ត្រនៃទំនុកដំកើងផ្សេងទៀត ជាច្រើនទេ ដោយសារគ្មានស្តង់ដារគម្រូនៃអក្សរសាស្ត្រដែលអាចប្រៀបធៀបបាន ទៅនឹងអ្វីដែលយើងឃើញមានក្នុង ប្រភេទអក្សរសាស្ត្រផ្សេងទៀត។ ផ្នែកលើមូលដ្ឋាននៃខ្លឹមសារមាតិការបស់ទំនុកដំកើងច្បាប់នេះ នោះបង្កើតបានជាប្រភេទ១ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់។

ទំនុកដំកើងផ្សេងៗទៀតដោះស្រាយជាមួយនឹងការយល់ដឹងពីច្បាប់ ទោះបីជាច្បាប់មិនមែនជាគំនិតគន្លឹះ របស់ខ្លួនក៏ដោយ។ ទំនុកដំកើងទាំងនោះមានដូចជាទំនុកដំកើងជំពូក18, 25, 33, 68, 78, 81,89, 93, 94,99, 103, 105,111,112,147,និង148។ និយមន័យនៃច្បាប់របស់យើងខាងក្រោមនេះ ផ្អែកលើខ្លឹមសារទំនុកដំកើងទាំង១៩នេះ ៖

ដូចជាយើងបានពិភាក្សារួចមកហើយថា ទំនុកដំកើងជំពូកទី1និង2បង្កើតបានជាគូកននៃទំនុកដំកើង ក្នុងការតាក់តែងទំនុកដំកើងជំពូកទាំងអស់ ទោះបីជាពួកវាប្រហែលមិនមែនត្រូវតាក់តែងនិងដាក់ក្នុងបរិបទដូច សព្វថ្ងៃនេះក្នុងពេលតែមួយក៏ដោយ។ ដូចជាទាំងពីរបានឈរក្នុងទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមក គឺទំនុកដំកើងជំពូក ទី2ដាក់ទំនុកដំកើងជំពូកទី1ក្នុងទីតាំងនៃអវសានវិទ្យា ប្រមើលមើលដល់ថ្ងៃដែលច្បាប់និងអំណាចនៃច្បាប់ផ្លាស់ប្តូរ ជីវិតនឹងកើតឡើងនៅទីបញ្ចប់ផ្តាច់ព្រ័ត្រ ក្នុងយុគសម័យថ្មីនៃការសោយរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈ ព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះអង្គ។ Maysបានចង្អុលប្រាប់ថា ទំនុកដំកើងជំពូកទី19និង119ក៏មានទំនាក់ទំនងនៃអវសានវិទ្យាមួយ ទៅនឹងអ្នកជិតខាងនៅខាងមុខទំនុកដំកើងទាំងពីរនោះគឺ ទំនុកដំកើងជំពូកទី18និង118។ ដូចនឹង ទំនុកដំកើងជំពូកទី2ដែរ ទំនុកដំកើងជំពូកទី18 ដាក់ការរីករវៃនៃជាតិសាសន៍អ៊ីស្រាអែលក្នុងទីតាំងធំមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ពិភពលោក ហើយដាក់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ។ ទោះបីជាពាក្យ“ទូលបង្គំ”

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏ក៏ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ

នៅក្នុងទំនុកជំកើងនេះដើមឡើយជាស្តេចដាវីឌផ្ទាល់ក៏ដោយ តែនៅពេលដែលយើងអាន ក្នុងបរិបទនៃបទពិសោធន៍របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាការអានកណ្តាលទំនុកជំកើងទាំងមូល នោះពាក្យនេះ ខុសគ្នាបន្តិច នូវរូបរាង អត្ថន័យ និងសម្លេង ហើយការប្រោសលោះដាវីឌឲ្យរួចពីស្តេចសូលគឺផ្តល់តែហេតុការណ៍ជា ចម្បងពីសេចក្តីសង្គ្រោះតាមអវសានវិទ្យាប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកជំកើងទាំង២ផ្តល់សេចក្តីពណ៌នាខ្លីនៃចំណុច សំខាន់ៗពីព្រះជាម្ចាស់ ទំនុកជំកើងជំពូកទី18:2-19ពីការសម្តែងការអស្ចារ្យរបស់ព្រះនៅក្នុង និក្ខមនំនិង នៅភ្នំស៊ីណាយ (ការប្រោសលោះ) ហើយជាលទ្ធផលគឺថា សេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់ជាតិសាសន៍នេះ ហើយ ទំនុកជំកើងជំពូកទី19:1-6 ពីសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិ (ការបង្កើត) ជាលទ្ធផលគឺថាសេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់ បុគ្គលម្នាក់ៗតាមរយៈអំណាចនៃថ្ងៃ។

ទំនុកជំកើងជំពូកទី118សាទរដល់ការប្រោសលោះនៃអ្នកសុចរិតមួយរូប ដែលត្រូវបានគេបដិសេធ ហើយទំនុក ជំកើងជំពូកទី119 គឺជាសេចក្តីអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដោយពួកអ្នកដែលត្រូវបានគេបដិសេធ ដោយព្រះលះ ចិត្តតាមថ្ងៃ។ បរិបទនៃអវសានវិទ្យាដែលទំនុកជំកើង118ចាប់ផ្តើម (ឧទាហរណ៍ ខ22) ដាក់ទំនុកជំកើងជំពូកទី119ក្នុងទីតាំងមួយធំជាងនៃនគរព្រះ បំពេញមុខងារក្នុងទំនាក់ទំនងស្រដៀងគ្នាយ៉ាងខ្លាំងនឹង ទំនុកជំកើង18និង19។ Maysបានស្នើជាយោបល់ថាការធ្វើឲ្យត្រូវតាមបរិបទនេះគឺតាមការប៉ុន ប៉ង “ក្នុងករណីទាំង៣ គោលបំណងនៃការដាក់ផ្ទឹមគ្នា ហាក់បីដូចជាការផ្តល់បរិបទនៃអវសានវិទ្យាសម្រាប់សេចក្តី ជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿក្នុងថ្ងៃ.....ហេតុផលគឺថា បរិបទអវសានវិទ្យានៃសេចក្តីជំនឿ ជឿជាក់ខ្លាំង និងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿក្នុងថ្ងៃ-ជាសេចក្តីសង្ឃឹមដល់ការមកដល់នៃនគរព្រះ”។

និយមន័យនៃថ្ងៃ

បេះដូងនៃថ្ងៃគឺជាក្រឹត្យវិន័យ ដែលព្រះបានប្រទានដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅភ្នំស៊ីណាយ។ ក្រឹត្យវិន័យនេះ ដែលគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល បានកត់ទុករួចជាស្រេចក្នុងបេះដូងនៃបុព្វ បុរសដែលកោតខ្លាចព្រះរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលគឺលោកអ៊ីប្រាហាំ។ អស់ពេលជាយូរយារណាស់មុនពេលម៉ូសេ បានទទួលក្រឹត្យវិន័យនៅស៊ីណាយ នោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រកាសថា “អ៊ីប្រាហាំបានស្តាប់បង្គាប់អញ ហើយរក្សាបញ្ជីនិងបញ្ញតិហើយច្បាប់និងក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ”(លោកុ.26:5)។ ជីវិតពេញដោយជំនឿ របស់គាត់បានធ្វើឲ្យព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ(លោកុ.15:6) ហើយទំនាក់ទំនងរវាងព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងលោកអ៊ីប្រាហាំ គឺជាគម្រូជីវិតនៃក្រឹត្យវិន័យបានកត់ទុកក្នុងចិត្តមនុស្ស ជាទំនាក់ទំនងដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងសង់អ៊ីស្រាអែល ឡើងវិញក្នុងថ្ងៃអវសាននៅទីបញ្ចប់(យេរេ.31:31-34)។

មានពាក្យជាច្រើនដែលជាគូកននឹងពាក្យថ្ងៃនៅក្នុងកណ្តាលទំនុកជំកើង។ សរុបសេចក្តីនៃគំនិតនៃពាក្យនេះ គឺថា ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះសម្រាប់ជីវិតមនុស្សបានត្រូវបើកសម្តែងដោយព្រះជា ម្ចាស់និងបង្ហាញឲ្យឃើញ ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងដំណើររឿងរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលនិងរបស់មនុស្សលោក។ នៅក្នុងកណ្តាលទំនុកជំកើង

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឬហៅថាថ្ងៃ មានសណ្ឋានយ៉ាងតិចបីគឺ៖ មាត់ ព្រះរាជកិច្ច និង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់។

មាត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ (God's Ways)

ទំនុកដំកើងបានអំពាវនាវឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសកម្មភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលពេលខ្លះហៅថា “មាត់នៃព្រះអម្ចាស់” ឬ “ផ្លូវ” របស់ទ្រង់ ឬ “ការប្រព្រឹត្ត” “ដែលបង្រៀនពីចរិតលក្ខណៈ និស្ស័យរបស់ទ្រង់។ នោះជាអត្ថន័យនៃពាក្យនេះនៅក្នុងទំនុកដំកើងទី103 ត្រង់កន្លែងដែលស្តេចដាវីឌបានអះអាងថា ព្រះយេស៊ូវបាន “ធ្វើឲ្យម៉ូសេស្គាល់ពីមាត់របស់ទ្រង់/ការប្រព្រឹត្តរបស់ទ្រង់ ចំពោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែល” 27។ ហើយបន្ទាប់មកកំណាព្យដែលទទួលការលើកតម្កើងដោយស្តេច បានធ្វើចលនាទៅក្នុងការពិពណ៌នា មួយពីចរិតលក្ខណៈនិស្ស័យនៃព្រះអម្ចាស់ បានសម្តែងចេញជាកស្តុតាងតាមរយៈសកម្មភាពនានារបស់ ទ្រង់: “ព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយពេញដោយព្រះគុណ/យឺតនឹងខ្មាល់ មានសេចក្តីសប្បុរស ជាបរិបូរ” (28) ។

យើងអាចហៅការនេះថាជា *ទៅសាស្ត្រធម្មជាតិ* មានន័យថា តាមលក្ខណៈមួយចំនួន មនុស្សអាចស្គាល់ ព្រះតាមរយៈធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយបង្អស់ យើងអាចស្គាល់ចរិតលក្ខណៈនិស្ស័យពិត របស់ទ្រង់បានតែតាមរយៈការកាត់ស្រាយពីសកម្មភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលមានកត់ ត្រាក្នុងព្រះគម្ពីរវត្តប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកដំកើងទី103ទាញចេញពីការយល់ដឹងដែលមានមូលដ្ឋានចេញពីថ្ងៃ។

“មាត់នៃព្រះអម្ចាស់” ដែលលាតសន្ធឹងតាមបន្ទាត់ប្រវត្តិសាស្ត្រ មកទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយបុគ្គលិក លក្ខណៈនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលពួកគេដាក់ជាច្បាប់ពីសណ្ឋាននៃជីវិត ដែលពណ៌នាពីអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់:

- ^២ មានពរហើយ អស់អ្នកដែលរក្សាទុកនូវសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់
ជាអ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់ឲ្យអស់ពីចិត្ត
- ^៣ អើ ពួកនោះមិនដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតឡើយ
គឺគេដើរតាមផ្លូវរបស់ទ្រង់វិញ (ទំនុកដំកើង119:2-3)

នៅត្រង់នេះ “មាត់” របស់ព្រះស្មើគ្នានឹង “សេចក្តីបន្ទាល់” របស់ទ្រង់ ផ្តល់ជាយោបល់ថា ក្រឹត្យវិន័យដែលបានកត់ ត្រាទុកគឺជាការប្តូរផ្តាច់ក្នុងការកត់ត្រាពីសេចក្តីពិតនៃចរិតលក្ខណៈនិស្ស័យរបស់ទ្រង់។ នៅពេលម្នាក់ ស្តាប់បង្គាប់តាមសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះ គេបានរស់នៅទៅតាមមាត់របស់ទ្រង់ហើយ។ ទំនុកដំកើងទី25ប្រើ ពាក្យ២ម៉ាត់ “ផ្លូវ” និង “ផ្លូវច្រក” ក្នុងឃ្លាដែលស្រដៀងគ្នាហើយសង្ខេបគំនិតនៅក្នុងឃ្លា “សេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់”:

- ^៤ ឱព្រះយេស៊ូវអើយ សូមបង្ហាញអស់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ដល់ទូលបង្គំ
សូមបង្រៀនទូលបង្គំក្នុងផ្លូវច្រករបស់ទ្រង់
- ^៥ សូមនាំ ហើយបង្រៀនទូលបង្គំក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ផង

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏ដូចជាប្រើប្រាស់ឡើងវិញ

ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ទ្រង់ដរាបរាល់ថ្ងៃ

(24-5, បានបន្ថែមការសង្កត់ធ្ងន់)

ព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (God's Works)

កណ្តុំទំនុកដំកើងក៏បានសម្តែងពីគំនិតថ្នាក់តាមអត្ថន័យនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់។ វាក្យស័ព្ទនៃសីលធម៌ថ្នាក់ ដូចជាពាក្យ“យុត្តិធម៌” “សុចរិត” និង“សេចក្តីពិត” លេចធ្លោក្នុងកណ្តុំទំនុកដំកើងជាការសម្តែងចេញនូវការ បើកសម្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីព្រហ្មប្រទ័យនិងចរិតលក្ខណៈនិស្ស័យរបស់ទ្រង់។ ថ្មើរដៃភ្ជាប់សេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីល្អទាំងអស់ដែលមើលមិនឃើញដោយភ្នែកអាចរកឃើញក្នុងទំនុកដំកើង 25:8-9:

- ៤ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ល្អ ហើយទៀងត្រង់
- ដូច្នេះ ទ្រង់នឹងបង្ហាត់មនុស្សមានបាបឲ្យតាមផ្លូវទ្រង់វិញ
- ៥ ទ្រង់នឹងនាំមនុស្សសុភាពក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌
- ហើយនឹងបង្រៀនមនុស្សរាបទាប ឲ្យស្គាល់ផ្លូវទ្រង់

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ God's Word

នៅពេលដែលយើងគិតពីថ្នាក់ យើងគិតពីពាក្យទាំងក្នុងការនិយាយនិងក្នុងសំណេរ។ នេះជាប្រភេទដែល យើងមានសំបូរទៅដោយវាក្យស័ព្ទៈ ពាក្យ(ជាច្រើន) *ក្រឹត្យ, បញ្ញត្តិ, សេចក្តីសញ្ញា, និងក្រឹត្យវិន័យ* ។ ពាក្យទាំងនេះ ជាទូទៅសម្តែងចេញជាសេចក្តីប្រាស្រ័យទាក់តាមរយៈការនិយាយឬការសរសេរ។ ខណៈដែលអ្នករិះគន់ខ្លះជឿថា ថ្នាក់ក្រឹត្យវិន័យនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសរសេរនៅសម័យក្រោយមកក្តី តែនៅសម័យបុរាណជាទូទៅគេ ប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ។ មិនគិតថាពាក្យដែលជំនួសឲ្យការបើកសម្តែងដែលបានថ្លែងពីផ្លូវនិងព្រះរាជកិច្ចនានារបស់ ព្រះពីខាងលើជាអ្វីទេ តែសេចក្តីទាក់ទងដ៏សំខាន់ចម្បងរបស់ទ្រង់គឺជាការថ្លែងបន្ទូល(មិនមែនជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ)។ ពាក្យដែលបានប្រើសម្រាប់សេចក្តីទាក់ទងដោយវាចារមានលេចឡើងជាច្រើនដងនៅក្នុងទំនុកដំកើងថ្នាក់។ ជាមួយនឹងវាក្យស័ព្ទនៃអ្នកនិពន្ធដែលមានស្នាដៃច្រើនពីថ្នាក់ ទំនុកដំកើង ជំពូកទី119 ប្រកាសពី“មានពរ ហើយ “ដល់ ពួកអ្នកដែល”ដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ”(ខ1) ពាក្យនិយាយផ្ទាល់និងពាក្យ ដែលបានកត់ត្រាជាលាយលក្ខណ៍ អក្សរនៃការបើកសម្តែងទាំងនេះជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរ និងការយល់ដឹងរបស់អ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងអំពីព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីជាពាក្យដែលប្រើជំនួសនានាក៏សំខាន់នៅក្នុងរូបភាពជំងឺដោយ។

ទំនុកដំកើងថ្នាក់ (THE TORAH PSALMS)

ទំនុកដំកើងជំពូកទី1

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះរាជប្រឹក្សានៃសភាជាតិ ក៏ក៏ប្រលើងឡើងវិញ

យើងបានដោះស្រាយរួចហើយថា ទំនុកដំកើងដំពូកទី១គឺជាសេចក្តីផ្តើមនៃកណ្តាលគម្ពីរទំនុកដំកើងទាំងមូល។ ឥឡូវយើងត្រូវការនិយាយពាក្យមួយទៀតអំពីទំនុកដំកើងក្នុងលក្ខណៈជាទំនុកដំកើងថ្មី អ្នកខ្លះបានផ្តល់ យោបល់ដែលជាការស្មានថា ទំនុកដំកើងដំពូក១និង១១៩បានចាប់ផ្តើមនិងបញ្ចប់ នៅច្បាប់ដើមពីមុននៃកណ្តាល គម្ពីរទំនុកដំកើងនេះ។ ពិបាកនឹងនិយាយពីមូលហេតុថា ហេតុអ្វីបានជាទំនុកដំកើងដំពូក១និង១១៩ ត្រូវបានដាក់នៅ ទីតាំងបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្លួនក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធនាស់។ ដូចជាបានសង្កេតមើលពីខាងលើរួចមក ហើយថា ទំនុកដំកើងដំពូក១គឺជាបញ្ហាមួយផ្សេងទៀត។ អាចថា ប្រភេទនៃសេចក្តីជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅ បញ្ចេញសេចក្តីជំនឿទៅតាមថ្មីដែលបាននាំកណ្តាលទំនុកដំកើងទៅដល់សណ្ឋានចុងក្រោយបង្អស់របស់ខ្លួន គឺជាសេចក្តីជម្រុញដល់ការតាំងទំនុកដំកើងដំពូកទី១ជាទំព័រចំណងជើងនៃកណ្តាលគម្ពីរ។ ការសញ្ជឹងគិតទៅលើថ្មី គឺជាកូនសាឲ្យទទួលបានជីវិតដែលបានព្រះពរ ហើយការប្រព្រឹត្តិបែបនេះបានបោះត្រាលើព្រះគម្ពីរទាំងមូល ជាមួយនឹងសេចក្តីជំនឿជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿ។ ផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យ ឃើញថា ផ្ទុយគ្នាយ៉ាងខ្លាំងនឹងផ្លូវរបស់អ្នកដែលសញ្ជឹងគិតលើថ្មី(១១-២)។ តាមន័យនេះ អាចថា ទំនុកដំកើងដំពូកនេះស្ថិតនៅក្នុងប្រភេទទំនុកដំកើងប្រាជ្ញា។

ពេលសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលក្រោយសម័យនិរទេសស្វែងរកភាពនឹងន បន្ទាប់ពីបានឆ្លងកាត់នូវការបាត់ បង់នគរនិងសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ខ្លួនយ៉ាងឈឺចាប់នោះ ទំនុកដំកើងដំពូកទី១បានក្លាយជាវេជ្ជបញ្ជាមួយដើម្បី ទិញថ្នាំព្យាបាលការឈឺចាប់ នោះគឺជាការសញ្ជឹងគិតដល់ថ្មី។ អត្ថន័យគ្រឹះគួរតែត្រូវបានយល់តាមខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ ជឿជាក់ខ្លាំងនិងរស់នៅបញ្ចេញសេចក្តីជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន។ តែ ជាចំណងជើងនៃកណ្តាលទំនុកដំកើង ហើយនៅ ក្នុងទស្សនៈនៃភាពធ្ងន់ធ្ងរខាងនយោបាយដែលជាតិសាសន៍នេះកំពុងបន្តកើតមាននោះ ធ្វើឲ្យការសញ្ជឹងគិតទៅ លើថ្មីនៃព្រះអម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីដែលលើសពីរបៀបរបស់របស់មនុស្សម្នាក់ៗទៅទៀត។ នោះជារបៀប មួយដើម្បីដោះស្រាយជាមួយបញ្ហាអយុត្តិធម៌។ បញ្ហាត្រូវបានដាក់នៅក្នុងបរិបទនៃដំណោះស្រាយ ឯដំណោះស្រាយគឺ ការសញ្ជឹងគិតទៅលើថ្មីរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ភាពស្ថិតស្ថេរគង់វង្សនៃពួកអ្នកដែលសញ្ជឹងគិត ទៅលើថ្មី (“ដូចជាដើមឈើដែលដុះនៅក្បែរផ្លូវទឹក”) ទាស់នឹងភាពមិនស្ថិតស្ថេរនៃពួកមនុស្សអាក្រក់ (“ដូចជា អង្កាមដែលត្រូវខ្យល់បក់ទៅ”)។ រូបភាពទាំងពីរផ្ទុយគ្នាស្រឡះ តែភាពផ្ទុយគ្នារវាងភាពបិតថេររបស់មនុស្សសុចរិត ហើយនិងមិនបិតថេររបស់ពួកមនុស្សអាក្រក់ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ មនុស្សដែលតាមការដាស់តឿននៃទំនុកដំកើង នោះជាមនុស្ស“មានពរ” ឯមនុស្សដែលរស់នៅក្នុងអំពើបាប“នឹងវិនាស”។ សេចក្តីទាំងពីរនេះឈរនៅ បង្គោលផ្ទុយគ្នាក្នុងទំនុកដំកើង គឺជានិមិត្តរូបនៃផ្លូវ២ដែលទំនុកដំកើងពណ៌នា។ ដូច្នេះរបៀបរបស់នៅ ទាំង២ដែលផ្ទុយគ្នាដែលបង្ហាញឲ្យដឹងនៅក្នុងកំណាព្យនេះនាំទៅទិសដៅ២ដែលផ្ទុយគ្នា ទិសដៅមួយទៅដល់ព្រះពរ និងសេចក្តីរីករាយ ឯទិសដៅមួយទៀតទៅរកសេចក្តីអាក្រក់(២៥)និងហិនវិនាស។

អ្នកនិពន្ធធ្វើការពណ៌នាថា ជីវិតដែលទទួលបានព្រះពរជាជីវិតបែបណា-គឺជាជីវិតដែលមានគ្រឹះរឹងមាំ ដែល គ្រឹះនោះគឺជាសេចក្តីរីករាយនិងការសញ្ជឹងគិតទៅលើថ្មី។ ផ្លូវនេះនាំទៅដល់ភាពចាស់ទុំខាងវិញ្ញាណ។

ទំនុកដំកើងជំពូកទី19

C.S.Lewisបានគិតថា ទំនុកដំកើងជំពូកនេះគឺជាកំណាព្យដ៏ធំអស្ចារ្យជាងគេ នៅក្នុងកណ្តុកម្ពីរទំនុកដំកើងទាំងមូល ហើយក៏ជា១ក្នុងចំណោមការនិពន្ធដ៏មហិមាណានាក្នុងពិភពលោកនេះ។ ចង្វាក់នៃទំនុកដំកើង នេះធ្វើចលនាពីស្នាព្រះហស្តនៃការបង្កើតទៅដល់ការប្រោសលោះ ពីពិភពលោកទៅថ្ងៃ ពីផ្ទៃមេឃមកដល់ផែនដី។ នៅក្នុងកំណាព្យនេះមានប្រាំមួយខ្សែច្រើនពីភាពអស្ចារ្យនៃស្នាព្រះហស្ត (ខ1-6) ប្រាំខ្សែច្រើនពីលក្ខណៈផ្លាស់ប្តូរនៃថ្ងៃ (ខ7-11) ហើយបីខ្សែច្រើនពីការឆ្លុះបញ្ចាំងខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់អ្នកនិពន្ធផ្ទាល់ (ខ12-14) ។ ទោះបីជាអ្នកខ្លះបានចាត់ទុកទំនុកដំកើងនេះថា សរសេរដោយអ្នកនិពន្ធពីរូបក៏ដោយ តែCraigieលំឱនទៅរកការគិតថាអ្នកនិពន្ធតែមួយរូប ឬយ៉ាងហោចណាជាកំណាព្យមួយ ដែលបានប្រើប្រាស់បទសរសើរដំកើងដែលមានវ័យចំណាស់ជាង ស្តីអំពីស្នាព្រះហស្តបង្កើត ហើយបង្កើតបានជាស្នាដៃដ៏ល្អល្អះជាមួយនឹងបទសរសើរដំកើងរបស់គាត់ទៅលើថ្ងៃ។ ទំនុកដំកើងនេះបានប្រកាសពីវត្តមាននៃព្រះបន្ទូលព្រះ ដែលឃើញនៅគ្រប់ទីកន្លែងដំបូងប្រកាសដោយផ្ទៃមេឃក្នុងលំហអាកាស បន្ទាប់មកប្រកាសដោយថ្ងៃនៅក្នុងសង្គមមនុស្ស។ ពាក្យដដែល (omer) លេចឡើងសម្រាប់“ពាក្យសំដី”នៅក្នុងឃ្លាដំបូង (ខ3) ហើយនៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នកនិពន្ធដែល“ពាក្យសំដី” (imreចេញពីឫសគល់ពាក្យតែមួយ) របស់គាត់ទទួលបានការស្តាប់ពីព្រះ (ខ14) ចងក្លាប់ឃ្លា២ជាមួយគ្នា។

ផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះ

ហើយលំហអាកាសក៏បង្ហាញការដែលព្រះហស្តទ្រង់ធ្វើ

ថ្ងៃ១ពេលប្រាប់តដល់ថ្ងៃ១ទៀត

ហើយយប់១ក៏សំដែងចំណេះដល់យប់១ទៀតដែរ

ឯពាក្យសំដី ឬកាសា នោះគ្មានឮឡើយ

គ្មានអ្នកណាដែលឮសំឡេងនៃរបស់ទាំងនោះទេ (ខ1-3)

សូមឲ្យពាក្យសំដី (imre) ដែលចេញពីមាត់ទូលបង្គំនឹងការរំពឹងគិតក្នុងចិត្តរបស់ទូលបង្គំ បានគាប់នៅព្រះនេត្រទ្រង់ (ខ14)

Craigieបានកត់សំគាល់ថា កំណាព្យនេះបានធ្វើចលនាផ្លាស់ប្តូរពីពិភពលោកទាំងមូល (macrocosm) ទៅអតិសុខុមលោក (microcosm) ពីការអស្ចារ្យនៃចក្រវាឡទៅការបន្ទាបខ្លួនរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងទិដ្ឋភាពខ្ពស់បំផុត គឺនៅក្នុងសោភណភាពនៃអតិសុខុមលោក (microcosmic beauty) និងអំណាចនៃថ្ងៃ។

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ានោះគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏កែប្រែលើឡើងវិញ

ដូចជាផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះ នៅក្នុងចក្រវាឡទាំងមូល ជារៀងរាល់ថ្ងៃ នៅក្នុងចង្វាក់នៃធម្មជាតិយ៉ាងណា នោះថ្ងៃនៃព្រះជាម្ចាស់ក៏ថ្លែងពីការព្រះបន្ទូលផ្លាស់ប្តូរដោយព្រះគុណយ៉ាងនោះដែរ:

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ានោះគ្រប់លក្ខណ៍

ក៏កែប្រែលើឡើងវិញ

សេចក្តីបន្ទាល់នៃព្រះយេហូវ៉ាជាពិត

ក៏ធ្វើឲ្យមនុស្សខ្លោល្ងង់មានប្រាជ្ញា

សេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេហូវ៉ាសុទ្ធតែទៀងត្រង់

ក៏បណ្តាលឲ្យចិត្តរីករាយសប្បាយ

ក្រឹត្យក្រមនៃព្រះយេហូវ៉ាជាសុទ្ធសាធ ក៏បំភ្លឺភ្នែក

សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះជាបរិសុទ្ធ

ក៏នៅជាប់ជារៀងរាបដរាប

អស់ទាំងខច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ាសុទ្ធតែពិតត្រង់ ហើយសុចរិតគ្រប់ជំពូក

សេចក្តីទាំងនោះគួរចង់បានលើសជាងមាស អើជាជាងមាសសុទ្ធជាច្រើនផង

ក៏ផ្អែមជាងទឹកឃ្នុំ ហើយជាងដំណាក់ស្រក់ពីសំណុំសផង

មួយទៀត ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើទ្រង់ ក៏ចេះប្រយ័ត ដោយសារសេចក្តីទាំងនេះដែរ

ហើយដែលកាន់តាម នោះក៏មានរង្វាន់យ៉ាងធំ (១7-11)

Lewis បានចង្អុលថា សេចក្តីភ្ជាប់ឃ្លាទាំង២លេចឡើងនៅ១7 “គ្មានរបស់អ្វីលាក់កំបាំងពីកំដៅនៃព្រះអាទិត្យ” បញ្ជាក់ថា ថ្ងៃគ្រប់គ្រងលើជីវិតមនុស្ស ដូចជាព្រះអាទិត្យគ្រប់គ្រងលើផ្ទៃមេឃនៅពេលថ្ងៃយ៉ាងនោះដែរ។ នៅក្រោម ការពិនិត្យពិច័យពីថ្ងៃ ប្រៀបដូចជានៅក្រោមកម្ដៅព្រះអាទិត្យអញ្ចឹងដែរ មិនអាចគេចរួចពីបញ្ញាចិត្តនៃអំពើ បាបរបស់ខ្លួនបានឡើយ។

ទំនុកដំកើង119

ទំនុកដំកើងនេះនិពន្ធឡើងដោយតម្រៀបតាមលំដាប់រៀងនៃព្យញ្ជនៈក្នុងភាសាហេព្រើរ ជាស្នាដៃនិពន្ធយ៉ាងល្អ ឯកមួយ។ នេះជាកំណាព្យដែលមាន22ល្អៈ (strophes)ស្មើនឹងចំនួនតួព្យញ្ជនៈក្នុងភាសាហេព្រើរ។ ទំនុក

ក្រឹត្យវិស័យរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏ក៏ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ

ជំកើងនេះចាប់ផ្តើមដោយល្អៗដែលមានតួព្យញ្ជនៈដំបូង ហើយល្អៗបន្ទាប់ដោយព្យញ្ជនៈបន្តបន្ទាប់ តាមលំដាប់ រៀងនៃព្យញ្ជនៈភាសាហេព្រើរ។ ល្អៗនីមួយៗមានប្រាំបីឃ្លា ហើយឃ្លានីមួយៗក្នុងល្អៗនោះចាប់ផ្តើមដោយ តួព្យញ្ជនៈដដែលដូចគ្នាដែលសមទៅនឹងឃ្លាទាំងនោះ។ អ្នកសរសេរអត្ថាធិប្បាយមួយរូបបានហៅទំនុកជំកើង ជំពូកនេះជា "a holy alphabet for Zion's scholars." ប្រែថា តួព្យញ្ជនៈដ៏វិសុទ្ធមួយសម្រាប់អ្នកប្រាជ្ញនៅស៊ីយ៉ូន។ Lewis ពណ៌នាកំណាព្យនេះដោយ ពាក្យខាងក្រោមនេះ៖

កំណាព្យនេះមិនមែនជាហើយក៏មិនហាក់បីដូចជាការចាក់បង្ហូរពីក្នុងចិត្ត
ដូចជាទំនុកជំកើងផ្សេងទៀត ឧទាហរណ៍ទំនុកជំកើងជំពូក18ឡើយ។
កំណាព្យនេះជាគម្រូ ជាអ្វីដែលបានធ្វើដូចជា ការប៉ាក់ ដេរម្តងមួយ
ដោយស្ងាត់ស្ងៀមអស់ពេលយ៉ាងយូរ សម្រាប់ហត្ថកោសល្យ
នៅក្នុងភាពមានវិន័យ និងកំសាន្តរីករាយ។

ក្នុងខនីមួយៗ លើកលែងតែខ122 សុទ្ធតែមានយ៉ាងតិចមួយពាក្យទាក់ទងនឹងថ្ងៃ។ កត្តាដែលកំណាព្យនេះ ប្រើអស់ទាំងព្យញ្ជនៈទាំងអស់ដើម្បីពណ៌នានិងសរសើរដល់ថ្ងៃគួរតែផ្តល់យោបល់ប្រាប់យើងថា អ្នកនិពន្ធកំណាព្យ នេះបានប៉ុនប៉ងពណ៌នាពីលក្ខណៈគ្រប់ជ្រុងជ្រោយទាំងអស់របស់ថ្ងៃ។ គាត់បានខំប្រឹងពិនិត្យពិច្ច័យ មើលថ្ងៃចាប់ពី "A" ដល់ "Z" តាមលក្ខណៈរបស់ថ្ងៃ ហើយបានមើលវាពីជ្រុងម្ខាងតាមបែបភាសាវិទ្យានូវគ្រប់ខាង តួអក្សរនីមួយៗក្នុងភាសាហេព្រើរ។ បូករួមជាមួយនឹងកត្តាមួយទៀតដែលឃ្លាទាំងប្រាំបីក្នុងល្អៗនីមួយៗ មានតួអក្សរតែមួយដូចគ្នាទៀត កាន់តែពន្លាតលក្ខណៈរបស់ថ្ងៃកាន់តែខ្លាំងឡើង។ បន្ទាប់ពីតួអក្សរនីមួយៗត្រូវបាន គេប្រើប្រាស់ទាំងអស់ ហើយតួអក្សរនីមួយៗត្រូវបានគេប្រើជាអក្សរដើមដំបូងនៃខទាំងប្រាំបី ជាបន្តបន្ទាប់ តើមានអ្វីច្រើនទៀតដែលអាចឲ្យយើងនិយាយបានពីថ្ងៃ! តើមានអ្វីច្រើនទៀតដែលត្រូវនិយាយ !

ដូចជាគេប្រហែលនឹងរំពឹងគិតដោយយោងទៅដល់គម្រូអក្សរសាស្ត្រនៃទំនុកជំកើងនេះ ថាកំណាព្យនេះមិន ស៊ីគ្នាទៅនឹងសណ្ឋានអក្សរសាស្ត្រតែមួយទេ (ទីទៃពីកំណាព្យបែបacrosticជាង) តែមានផ្ទុកដោយ ជាន់ច្រើនប្រភេទ ដូចជាសំណេរកង្វាល់ខ្លួន (ខ107) បទចម្រៀងនៃទំនុកចិត្ត (ខ42) បទចម្រៀងថ្លែងអំណរព្រះគុណ (ខ7) ទំនុកសរសើរព្រះ (ខ.271-72) និងទំនុកប្រាជ្ញា (ខ9,99) ។

គេប្រហែលអាចគិតថា ខជាច្រើននៃឃ្លាដែលមានក្នុងទំនុកជំកើងជំពូកទី119 ត្រូវបានដេរជាមួយគ្នាដូចជា គ្រាប់អង្កាំខ្សែក តែនៅមានករណីជាច្រើនទៀត ដែលឃ្លានៃល្អៗចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងផ្ទៃរឿងរងជាថ្ងៃ ហើយទ្រទ្រង់ប្រធានបទនោះក្នុងឃ្លាទាំងមូល បើទោះបីជាផ្ទៃរឿងសំខាន់ចាប់ផ្តើម រួមតូចទៅៗ មុនពេលឃ្លា នោះបានចប់ក៏ដោយ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងវគ្គឃ្លារបស់ *Lamedh* (ខ89-96) , សម្លេងនៃខ្សែប្រាំបីនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច និងសភាពតាំងនៅស្ថិតស្ថេរនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខ89-90) នោះរលាក់សម្លេងឡើងចុះជាបទ

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ានៅគ្រប់លក្ខណ៍ ក៏ដូចជាឡើងវិញ

ក្លាយជាគុណភាពតាំងនៅស្ថិតស្ថេរតាមច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ(ខ១១) តែលំអដោយសេចក្តីរីក
រាយរបស់អ្នកនិពន្ធចំពោះថ្ងៃនិងការពិនិត្យពិច័យរបស់គាត់ចំពោះថ្ងៃ(ខ១២-១៣) ធ្វើឲ្យទៅដល់កំពូល
ខ្ពស់បំផុតនៃផ្ទៃរឿងនៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គាត់ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះគាត់ពីសេចក្តីអាក្រក់ ដោយយោង
ទៅលើភក្តីភាពរបស់គាត់ចំពោះថ្ងៃ(ខ១៤-១៥)។ ចំណុចខ្ពស់បំផុតគឺនៅខ១៩១៦ ត្រង់កន្លែងដែលគាត់ប្រកាសថា
គ្រប់ទាំងសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍ទាំងអស់សុទ្ធតែមានដែនកំណត់ តែច្បាប់របស់ព្រះ ជាម្ចាស់ធំទូលាយគ្មានដែនកំណត់ទេ។
ខណៈដែលខ្លឹមសារផ្ទៃរឿងនៅត្រង់សេចក្តីបញ្ចប់ខុសពីនៅ ត្រង់ចំណុចចាប់ផ្តើម
ដែលនិយាយពីភាពអស់កល្បនៃថ្ងៃក៏ដោយ តែនៅត្រង់សេចក្តីបញ្ចប់នោះពណ៌នាពីសណ្ឋានដ៏មិនអាចកំណត់
បានរបស់ថ្ងៃ និងករណីមួយដែលអាចត្រូវបង្កើតឡើងដើម្បីឲ្យមានការជាប់ទាក់ទងគ្នានៃខ្លឹមសារផ្ទៃរឿង
នៅក្នុងឃ្លានេះ។

ឧទាហរណ៍មួយទៀតនៅល្បះ *Qoph strophe* ពីខ១៤៥-៤៩ ក៏ដូចជានៅល្បះ *Lamedh strophe* ដែលបាន
ពិភាក្សាខាងលើដែរ វគ្គឃ្លានេះបានឲ្យពិចារណាថា មនុស្សអាក្រក់មកកាន់តែជិតអ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងនេះហើយ
ឲ្យយើងសង្កេតថា ពួកមនុស្សអាក្រក់ជាពួកមនុស្សដែល“នៅឆ្ងាយពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់/ឯទ្រង់ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ
ទ្រង់គង់នៅជិតដែរហើយគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់សុទ្ធតែពិតត្រង់”(ខ១៥០b-១៥១)។
មិនដូចសេចក្តីបញ្ចប់នៃល្បះ *Lamedh strophe* ដែលផ្ទៃរឿងយ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងវិសាលគមទូលំទូលាយ
នៃផ្ទៃរឿងរង វគ្គឃ្លានេះបានបញ្ចប់ដោយគំនិតដែលថាព្រះយេហូវ៉ាបានបង្កើតក្រឹត្យវិន័យឲ្យស្ថិតស្ថេរគង់វង្សនៅ
ជារៀងរហូត(ខ១៥២) ពិបាកជាងការវិលត្រឡប់ទៅគំនិត ដែលជាប្រភពដើមនៃការស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យកំណាព្យវឹង
ជាប់ស្ថិត ចំពោះរចនាសម្ព័ន្ធតាមតួព្យញ្ជនៈ ជាប្រធានបទដែលពេលខ្លះត្រូវលះបង់ទៅតាម សណ្ឋាននៃអក្សរសាស្ត្រ។